SĂ PUNEM CAPĂT IMPROVIZAȚIEI ȘI MUNCII SUPERFICIALE ÎN FOTBALUL NOSTRU!

(Urmare din pag. a 3-a)

reprezentative cu jucători valoroși este astfel împiedicată.

Rezolvarea tuturor problemelor legate de responsabilitatea jucătorilor se impune de urgență, sub toate aspectele, recurgîndu-se la cea mai justă cale, aprecierea după seriozitatea în pregătire, după randamentul în echipele de club și în reprezentativele naționale.

●

Într-un timp relativ scurt de apariție, revista noastră a tratat curent probleme importante ale acestui sport, dar n-a dat dovadă de combativitate ascuțită, așa cum ar fi fost necesar în multe cazuri, și n-a analizat cu suficientă profunzime și spirit de răspundere laturile cele mai vitale ale activității fotbalistice. Pe viitor revista noastră își propune să se preocupe de toate problemele fotbalului, să le pătrundă cît mai adînc, să ardă cu fierul roșu orice început de cangrenă. Vom veghea, însă, în același timp ca **„opiniile critice cu privire la activitatea fotbalistică să fie făcute cu obiectivitate, cu simțul proporțiilor...“**, așa cum s-a scris în articolul redacțional publicat la 4 noiembrie 1966 în ziarul **Scînteia** sub titlul **„Pe marginea victoriei din meciul cu Elveția“**. Un asemenea îndemn valoros rămîne valabil și acum, după înfrîngere, fiindcă aceasta este singura cale principială de tratare a problemelor în toate domeniile de activitate. Nu vom face greșeala să alunecăm pe panta polemicilor și insultelor reprobabile care ascund patimi și interese personale meschine.

Dimensiunile eșecului de la Zürich sînt enorme, indiferent de cauzele care l-au produs și consecințele pentru prestigiul mișcării noastre sportive sînt imense. Primele măsuri au fost luate și altele sînt în curs de elaborare. Hotărîrile luate sînt radicale și au darul să arate tuturor celor care lucrează în fotbal că **simțul de răspundere trebuie întărit la maximum.** Există însă și pericolul ca de pe urma indignării generale, pe deplin justificate și pe care revista noastră o împărtășește întrutotul, să se repete o greșeală care dăinuie mai de mult în fotbalul nostru. Cu prilejul fiecărei etape de activitate s-a comis greșeala de a nu se prelua nimic bun din ceea ce s-a realizat anterior, făcîndu-se „tabula rasa“ din tot ceea ce a fost înainte. Un asemenea „obicei al pămîntului“ există și la cluburi. Cînd un antrenor schimbă pe altul, metodele de lucru sînt complet înlocuite, etapele de activitate nu se mai leagă între ele și astfel se bate pasul pe loc. Este timpul să nu se mai comită asemenea erori. Ceea ce a fost greșit, dăunător, trebuie să fie înlăturat iar ceea ce a fost pozitiv să fie continuat.

●

În fața activității fotbalistice se ridică acum două probleme acute.

Prima este aceea a clădirii unui fundament solid pentru fotbalul nostru, a doua este aceea a rezolvării cît mai bine posibil a întîlnirii cu reprezentativa Italiei, la 25 iunie la București.

Tristul prilej pe care ni l-a oferit usturătoarea lecție de la 24 mai, trebuie să ne reamintească faptul că fotbalul nostru are încă un fundament foarte slab și că din acest punct de vedere se deosebește esențial de toate celelalte domenii de activitate, care sînt bine consolidate. Sportul, fotbalul, fac parte din viața de toate zilele și cu toate că au particularitățile lor, pretind aceleași nevoi de dezvoltare ca și celelalte activități.

Fotbalul nostru suferă de o ciudată deformație, aceea a construcției de sus în jos. Greșeala de ani de zile este aceea că majoritatea mijloacelor sînt destinate să ude fructele și nu rădăcina pomului. În ultimii ani s-au făcut unii pași în direcția îndreptării acestei anomalii, însă pașii sînt timizi, nesprijiniți suficient, moral și material. **Toată atenția este acordată cîtorva cluburi de vîrf și echipelor naționale, pe cînd fotbalul în școlile de toate categoriile este încă în fașă. Cluburile mici și chiar multe din cele importante sînt lipsite de posibilitățile de a avea efective corespunzătoare.** Dezvoltarea vieții, multilateralitatea mijloacelor de distracție oferite tineretului, pe deoparte, și insuficientul număr al bazelor sportive, pe de altă parte, duc la insuficienta cuprindere a tineretului pe terenurile de sport. Din acest important punct de vedere, fotbalul este cel mai păgubit deoarece formarea fotbaliștilor valoroși cere un timp îndelungat cu start de la vîrsta copilăriei.

Întrucît viitorul fotbalist de competiție își începe activitatea din vîrstă fragedă și apoi continuă în timpul școlarizării, *se impune ca organele edilitare și serviciile de sistematizare a orașelor să cuprindă în planurile de construcții și reconstrucții spațiile necesare de joacă pentru copii și locuri pentru terenuri simple de fotbal* pe care să se poată desfășura o activitate organizată.

●

Concurența tot mai mare pe arenele internaționale de fotbal a dus la dezvoltarea considerabilă a unor cluburi străine cu mari posibilități și baze sportive, pe cînd noi am rămas în urmă cu structura organizatorică a cluburilor sportive și posibilităților financiare ale acestora. Un singur exemplu ilustrează din plin afirmația de mai sus. **În toată Europa jocurile interne și internaționale se organizează în nocturnă. Echipele noastre sînt handicapate de neobișnuința de a juca în nocturnă.** Noua reglementare a orariilor de muncă impune dotarea cu instalații de nocturnă cît mai grabnic posibil în primul rînd a stadionului „23 August“ și apoi a tuturor terenurilor din țară unde se joacă campionatul categoriei A. De aceea vor trebui eforturi considerabile pentru a ajunge într-un timp scurt la o structură a cluburilor și la o bază materială corespunzătoare cu dezvoltarea generală a fotbalului continental.

Noii antrenori se vor găsi în fața unor situații delicate, pe care trebuie să le rezolve cu calm. În lot trebuie să fie introduși jucătorii valoroși, cei mai în formă, cărora le trebuie insuflată dorința de reabilitare, de victorie meritată, realizată după o evoluție corespunzătoare. **Eșecul de la Zürich nu trebuie să demobilizeze ci dimpotrivă să mobilizeze la îndepărtarea acestei pete rușinoase de pe fotbalul nostru.** Federația și colectivele de antrenori și specialiști formate în vederea susținerii meciului cu Italia, vor găsi tot sprijinul revistei noastre, după cum vom socoti binevenite și prețioase toate sugestiile pe care le vom primi din partea iubitorilor fotbalului, atît de afectați de înfrîngerea de la Zürich și dornici să revadă echipa națională pe un făgaș nou, promițător.

●

Problema formării și îmbogățirii cunoștințelor antrenorilor este la fel de acută ca și aceea a bazei materiale a fotbalului. Formarea antrenorilor se face încă empiric. Se simte nevoia unei școlarizări de lungă durată căci practica a arătat că nu este suficient ca antrenorul să fi fost doar un reputat fotbalist pentru a putea pregăti și conduce în cele mai bune condiții o echipă de fotbal. *Procedeele de antrenament din străinătate diferă mult de antrenamentele șablon făcute de majoritatea antrenorilor actuali.* Aceste procedee moderne trebuie învățate la fața locului, cu schimburi de experiență mai îndelungate, de către antrenori capabili să le însușească. Au mai fost trimiși antrenori în străinătate pe scurte durate, însă la înapoiere ei nu au aplicat aproape nimic din ceea ce au văzut. *În general, se poate spune că organizarea antrenorilor lincezește, colegiul central de antrenori simțindu-se foarte puțin în angrenajul federației. Unui asemenea colegiu activ i-a luat în fapt locul o serie de antrenori federali, mulți la număr. Aportul acestora s-a dovedit a fi într-o mare măsură scriptic, fără eficacitate practică. Locul lor trebuie să fie în mijlocul fotbaliștilor, la echipele care suferă de lipsă de antrenori.*

●

Zilele acestea au fost alcătuite colectivele de antrenori și medici care vor selecționa și pregăti echipa reprezentativă pentru meciul cu Italia. În prezent se reorganizează și federația de fotbal.

Atît federației române de fotbal cît și noilor antrenori și medici le revin sarcini de mare răspundere. **Va trebui instaurată o atmosferă de colaborare sinceră, călăuzită de dorința vie ca în timpul cel mai scurt să se realizeze deziderатul scump tuturor iubitorilor fotbalului, acela de a vedea echipele de club și reprezentativele naționale obținînd succese consistente în competițiile internaționale. Asemenea realizări vor putea fi posibile dacă se va pune capăt improvizației și muncii superficiale din activitatea fotbalistică.**

Revista noastră va acorda tot sprijinul noilor organe ale federației de fotbal. Le dorim să **ne redea tuturora satisfacții cît mai grabnice și în primul rînd în meciul cu Italia.**

Ne exprimăm speranța că noii antrenori ai lotului reprezentativ și întreaga federație vor fi mai receptivi la propunerile și sugestiile presei și sutelor de mii de iubitori ai fotbalului.

Problemele fotbalului sînt multiple și nu pot fi epuizate într-un singur articol. Vom reveni, desigur, și în același timp invităm pe cititorii noștri să-și exprime părerile și să ne facă sugestii și propuneri cu privire la îmbunătățirea activității fotbalistice și echipelor reprezentative de fotbal. Într-o rubrică specială pe care o vom înființa în acest scop vom publica cele mai interesante idei din scrisorile primite.

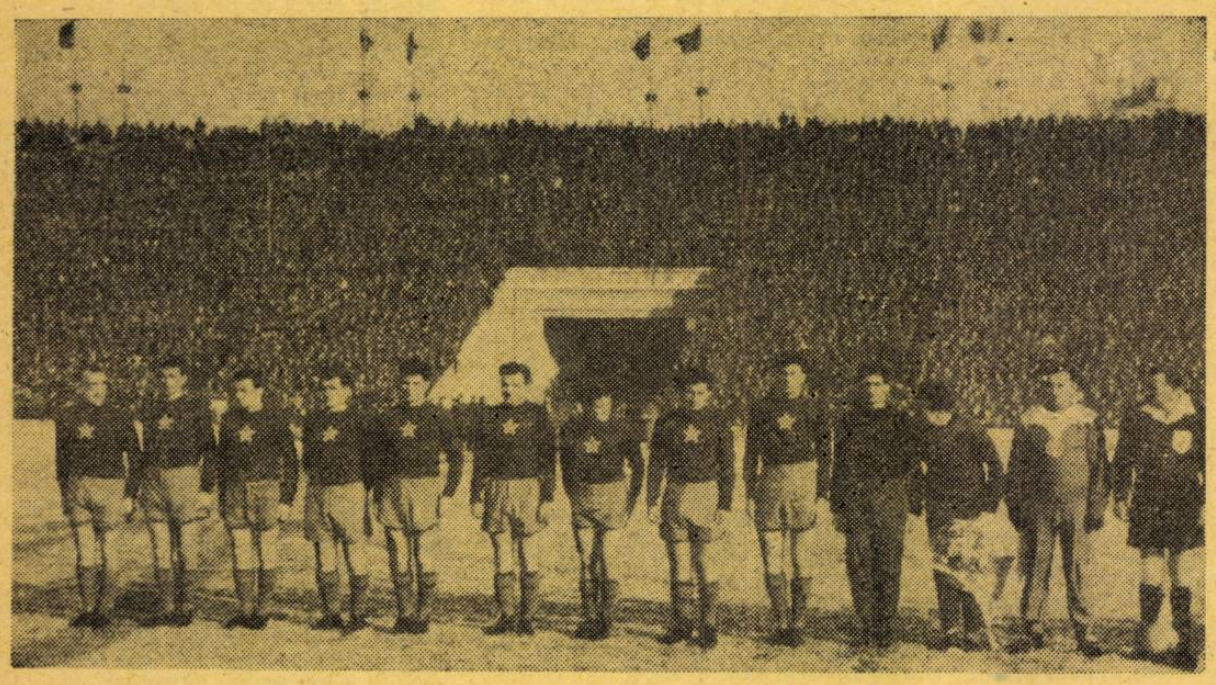

„Echipa de aur“ a C.C.A. pe stadionul „23 August“

ECHIPA STEAUA ÎMPLINEȘTE DOUĂ DECENII

Timpul n-are culoare. Și totuși el schimbă cromatica zidurilor și albul hîrtiei. O foaie îngălbenită forează în straturile memoriei, urcînd prin galerii mereu în prefacere, fluxul aducerii aminte. Un jurnal de culoarea spicului copt, cu miros de arhivă, păstrează inserată de două decenii, știrea despre fundația unei Asociații Sportive a Armatei (6 iunie 1947). Avea să fie una dintre cele mai impunătoare cetăți ale sportului românesc, un copac cu rădăcina sănătoasă, cu ramul încărcat adesea de fructul Succesului. Să îndreptăm antenele gîndului spre drumul străbătut de echipa de fotbal.

În seara zilei de 24 august 1947, jucătorii Lăzăreanu, Savu, Panait, Cernea, Fătu, G. Popescu, Mladin, Catană, Zeană, Fl. Marinescu și alții se întorceau de la întîiul lor meci de campionat (0—0 cu Dermata Cluj). Adaptarea la exigențele primei divizii se realizează lent și tînăra echipă obține poziții modeste. În 1949 începe suita performanțelor, cîștigînd Cupa României după o finală împotriva Științei Cluj. În acest colier mai sînt încrustate încă cinci „Cupe“ (1950, 1951, 1952, 1955, 1962 și 1966) și șase titluri de campioană națională (1951—52—53, 1955—56, 1959—60—61). În perioadele de coincidență între talent și buna pregătire, echipa (numită pe atunci C.C.A.) dobîndește o solidă reputație internațională. Jocuri admirabile și rezultate excelente se obțin în fața echipelor Lutton Town (5—1), Arsenal 1—1, Sheffield 3—3, și din nou Lutton Town (într-o deplasare pe insulă), cu Inter la București 2—0, cu Vasco da Gama 4—1, cu reprezentativa Izraelului la Haiffa 4—0.

Devine un for de consacrare pentru o parte dintre cei mai buni fotbaliști ai noștri : Alexandru Apolzan, V. Zavoda, Bone, Voinescu, Constantin (maeștri emeriți ai sportului), ca și pentru șirul „maeștrilor“ de la Toma, Onisie și Alexandrescu pînă la Jenei, și Creiniceanu.

A fost unul dintre însemnații piloni ai echipelor naționale. Unsprezece jucători (dintre care doi, doar repriza secundă) au îmbrăcat echipamentul tricolor în după-amiaza cînd am învins Iugoslavia la Belgrad, cu 1—0.

În aceste două decenii, echipa (denumită Steaua din 1962) a însămînțat simpatie în cugetul multora. Iar alții au admirat-o fără s-o iubească, prinși cu borangicul afecțiunii de destinul altor echipe. De aproape sau nu, am detectat mereu în perimetrul acestei colectivități sobrietatea și stima față de fotbal, prezente între jucători și înlăuntrul acestora.

Ancorată aproape fără întrerupere între preceptele sănătoase ale jocului ofensiv și urmărind cel puțin în subtext, spectacolul.

În preajma aniversării a 20 de ani de existență, o felicitare în care condensăm gîndurile publicului nostru și urări de viață lungă și bogată în succese.